

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 184

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2020

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Η ύπακοή θά συντρίψει τά δεσμά τῆς μέσα μας ἀμαρτίας πού δέν μᾶς ἀφήνει «νά ἀναπνεύσουμε οὐρανό» καί πού γίνεται ἡ αἰτία τοῦ ἄγχους, τῆς ἀνασφάλειας, τῆς κακοδαιμονίας μας. Καί ὅπως ὁ Χριστός ὑπάκουσε στόν Πατέρα του «μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» καί τότε Αὐτός τόν «ὑπερύψωσε καί ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα», ἔτσι θά γίνει μέ ὅσους μέ τή θέλησή τους ὑπακούσουν στίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ πού ὑπάρχουν στό Εὐαγγέλιο, στούς πνευματικούς πατέρες πού ἀναλαμβάνουν ὡς γιατροί τή θεραπεία τους, ἀκόμα καί στούς γύρω τους πού γίνονται ὁ καθρέφτης τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ τους. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ὁ Χριστός, τμήμα ἀπό τή Μεγάλη Δέηση, 1261, Κωνσταντινούπολη, Ἁγία Σοφία

ΓΙΑΤΙ ΣΤΑΥΡΩΘΗΚΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

Αγίου Ίσαάκ του Σύρου

Θάνατος τοῦ Σωτῆρος πάνω στό σταυρό συνέβηκε ὄχι γιά νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τίς ἀμαρτίες ἤ γιά κάποιον ἄλλο λόγο, ἀλλά μόνο γιά νά γνωρίσει ὁ κόσμος τήν ἀγάπη πού ὁ Θεός ἔχει γιά τή δημιουργία Του. Ἄν ὅλη αὐτή ἡ καταπληκτική ὑπόθεση συνέβαινε ἀπλῶς καί μόνο μέ σκοπό τή συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν, θά ἄρκοῦσε νά μᾶς λυτρώσει μέ ἄλλα μέσα. Ποιά ἀντίρρηση θά εἶχαμε ἂν εἶχε κάνει ὅσα ἔκανε μέσω ἑνός συνηθισμένου θανάτου; Ἀλλά ὁ θάνατός Του δέν ἦταν καθόλου κάτι τό συνηθισμένο, ὥστε νά μπορέσεις νά συνειδητοποιήσεις τή φύση αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου. Ἀντίθετα, γεύτηκε τό θάνατο στό σκληρό μαρτύριο τοῦ σταυροῦ. Τί χρειάζόταν ἡ προσβολή πού Τοῦ ἔγινε καί ὁ ἔμπυσμός; Ὁ θάνατος καί μόνο θά ἄρκοῦσε γιά τή λύτρωσή μας – καί εἰδικά ὁ θάνατός Του, χωρίς τίποτε ἄλλο ἀπ' ὅσα ἔγιναν.

Τί σοφία ἔχει λοιπόν ὁ Θεός! Καί πόσο γεμάτος εἶναι ἀπό ζωή! Τώρα μπορεῖς νά καταλάβεις καί νά συνειδητοποιήσεις γιατί ἡ ἔλευση τοῦ Κυρίου μας συνέβη μαζί μέ ὅλα τά γεγονότα πού τήν ἀκολούθησαν, μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα νά πεῖ ξεκάθαρα τό σκοπό μέ τό ἅγιο στόμα Του: «Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ: ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΙ ΦΡΙΚΤΟ ΔΩΡΟ

Όσιου Σωφρονίου του Έσσεξ

Ανύ μοναχοί συνομιλοῦσαν γιά τή σωτηρία. Ὁ ἕνας ἔλεγε:
- Ἡ ψυχὴ μου δέν μπορεῖ νά συμβιβαστεῖ μέ τή σκέψη ὅτι κάποιος θά χαθεῖ αἰώνια. Νομίζω πῶς ὁ Κύριος θά βρεῖ τρόπο νά τούς σώσει ὅλους.

Ὁ ἄλλος ἀπάντησε:

- Οἱ ἅγιοι Πατέρες λένε ὅτι ὁ Θεός μποροῦσε νά δημιουργήσει τόν ἄνθρωπο χωρίς τή συνέργειά του, ἀλλά νά τόν σώσει χωρίς τή συμφωνία καί τή συνέργεια τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀδύνατο. Ἡ σωτηρία καί ἡ ἀπώλεια βρίσκονται στήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ πρῶτος:

- Νομίζω ὅτι ὁ Θεός μέ τό πλῆθος τῆς ἀγάπης Του θά ὑπερβεῖ τήν ἀντίσταση τοῦ κτίσματος, χωρίς νά καταλύσει τήν ἐλευθερία του.

Ὁ δεύτερος:

- Μοῦ φαίνεται πῶς δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δυνητικά τόσο μεγάλη, πού καί στό ἐπίπεδο τοῦ αἰώνιου εἶναι μπορεῖ νά προσδιοριστεῖ ἀρνητικά ἀπέναντι στό Θεό. Ὅσοι δέν τό γνωρίζουν αὐτό ἢ τό λησμονοῦν τρέφονται μέ «ὠριγενικό γάλα». Ἀλλά, πραγματικά, αὐτό εἶναι μωρία!

- Ναί, μωρία. Τί λοιπόν νά κάνουμε;

- 'Ο Θεός θέλει νά σωθοῦν ὅλοι, καί ἐμεῖς πρέπει νά σκεφτόμαστε τή σωτηρία ὅλων καί νά προσευχόμαστε γιά ὅλους. Ἀλλά οὔτε ἡ ἀποκάλυψη οὔτε ἡ πείρα μας μᾶς δίνουν βάση νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ὅλοι θά σωθοῦν. Ἡ ἐλευθερία εἶναι μεγάλο δῶρο, ἀλλά φρικτό. ❖

Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη Του, καί ἡ ἀληθινή ἀγάπη πάντοτε παραχωρεῖ ἐλευθερία στόν ἀγαπώμενο. Ἔτσι, ὅσο πιά πολύ γευόμαστε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τόσο πιά ἐλεύθερο νιώθουμε τόν ἑαυτό μας. ❖

Μητροπολίτης Διοκλείας Κάλλιστος Ware

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΙ

Ἐπισκόπου Ἐλενοπόλεως Παλλαδίου

Μόνος ὁ Θεός τῶν ὄλων δέν ἐπιδέχεται διδαχή, ἀφοῦ εἶναι καί αὐτοφυῆς καί δέν ὑπάρχει ἄλλος πρὶν ἀπ' αὐτόν· ὅλα τὰ ἄλλα ἐπιδέχονται διδαχή, ἀφοῦ εἶναι δημιουργήματα καί κτιστά. Καί τὰ μέν πρῶτα τάγματα δάσκαλο ἔχουν τήν ἀνώτατη Τριάδα· τὰ δεύτερα διδάσκονται ἀπό τὰ πρῶτα· τὰ τρίτα ἀπό τὰ δεύτερα καί οὕτω καθεξῆς κατά τάξη, μέχρι τὰ τελευταῖα. Διότι ὅσοι ὑπερέχουν στό φρόνημα καί στήν ἀρετή διδάσκουν ὅσους μειονεκτοῦν σέ γνώση.

Αὐτοί, λοιπόν, πού νομίζουν ὅτι δέν ἔχουν ἀνάγκη δασκάλων, ἢ πού δέν πείθονται σέ ὅσους διδάσκουν μέ ἀγάπη, πάσχουν ἀπό ἄγνοια, τή μητέρα τῆς ὑπερηφάνειας· ἀπό αὐτούς προηγοῦνται στήν ἀπώλεια αὐτοί πού, ἐξαιτίας τοῦ πάθους αὐτοῦ, ξέπεσαν ἀπό τήν οὐράνια πολιτεία, δηλαδή οἱ δαίμονες πού πετοῦν στόν ἀέρα, πού ξέφυγαν ἀπό τούς οὐράνιους δασκάλους.

Διότι διδασκαλία δέν εἶναι ἀπλῶς οἱ λέξεις ἢ οἱ συλλαβές, πού μερικές φορές τά ἔχουν καί οἱ ὡς ἐπί τό πλεῖστον φαῦλοι, ἀλλά τὰ κατορθώματα τοῦ ἠθους, ἡ ἀπουσία λύπης καί δειλίας, ἡ ἀφοβία καί ἡ ἀοργησία καί ἡ παρρησία σέ ὅλα, πού γεννᾷ λόγους σάν φλόγα πυρός. Διότι, ἂν δέν ἦταν ἔτσι, δέν θά ἔλεγε ὁ μέγας Διδάσκαλος στους μαθητές Του. «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καί ταπεινός τῆ καρδιά» διαπλάσσο-

ντας τούς Ἀποστόλους ὄχι μέ τήν καλλιλογία, ἀλλά μέ τήν εὐλάβεια τοῦ ἤθους, χωρίς νά λυπεῖ κανένα, ἐκτός ἀπό ὅσους μισοῦν τούς λόγους καί τούς δασκάλους. Διότι πρέπει ἢ κατά Θεόν ἀσκούμενη ψυχή ἢ νά μαθαίνει ἐπιμελῶς ὅσα δέν γνωρίζει ἢ νά διδάσκει σαφῶς ὅσα γνωρίζει. Καί ἂν δέν στέργει σέ τίποτα ἀπό τά δυό, ἐνῶ μπορεῖ, εἶναι παράφρων. ❖

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Ἀλέξη Χωμιακώφ

Κανείς δέν σώζεται μόνος. Σώζεται μέσα στήν Ἐκκλησία, ὡς μέλος Της, καί σέ ἐνότητα μέ ὅλα τά ἄλλα μέλη Της. Ἐάν κάποιος πιστεύει, βρίσκεται σέ ἐνότητα πίστεως· ἐάν ἀγαπᾶ, βρίσκεται σέ ἐνότητα ἀγάπης· ἂν προσεύχεται, βρίσκεται σέ ἐνότητα προσευχῆς. ❖

ΟΛΑ ΤΡΙΓΥΡΟ ΑΛΛΑΖΟΥΝΕ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΙΔΙΑ ΜΕΝΟΥΝ

Γιώργου Κυπριανού

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από ραγδαίες, ανατρεπτικές, ποικίλες και ριζικές αλλαγές. Τίποτα πιά δέν παραμένει τό ίδιο. Σέ πολύ μικρά χρονικά διαστήματα πολλά δεδομένα ανατρέπονται, γκρεμίζονται καί αναδιαμορφώνονται. Ένώπιον, λοιπόν, αὐτῆς τῆς μεγάλης αναπροσαρμογῆς τῶν πάντων, τῆς μεγάλης ἀλλαγῆς στήν προσωπική ἀλλά καί στή συλλογική ζωή μας, στεκόμαστε μέ ἀγωνία καί προβληματισμό. Ἰδιαίτερα, ὡς χριστιανοί, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στόν σύγχρονο κόσμο ψάχνουμε συνεχῶς τήν πορεία μας ὑπό τό φῶς τῶν νέων δεδομένων. Κι ἡ πορεία μας ἀναγκαστικά καί ἀναπόδραστα ξεκινᾷ καί περνᾷ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας διακρίνονται δύο μεγάλα κεφάλαια. Τά «ρέοντα» καί τά «ἐστῶτα». Τά «ρέοντα» εἶναι οἱ ἀνθρώπινες καταστάσεις καί συνθήκες, οἱ ὁποῖες ἔρχονται καί φεύγουν, δέν μένουν ποτέ οἱ ἴδιες, κυλοῦν μέσα στήν πάροδο τοῦ χρόνου χωρίς σταματημό καί σταθερότητα. Ἀπό τήν ἄλλη, τά «ἐστῶτα» εἶναι τά αἰώνια καί σταθερά, τά τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, οἱ αἰώνιες καί ἀναλλοίτῳτες ἀλήθειες τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀφοροῦν τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ καί τή σχέση του μέ τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο καί κατ' ἐπέκταση τή σωτηρία τους. Καί αὐτά εἶναι πάντα ἀμετακίνητα καί ἀπαράλλαχτα. Ὁ Χριστός ὁ αὐτός, χθές καί σήμερον καί εἰς τούς αἰῶνας.

Ὁ χριστιανός, λοιπόν, καλεῖται νά ἰσορροπήσει μεταξύ «ρεόντων» καί «ἐστῶτων», νά διακρίνει τό ὄριο μεταξύ τῶν δυό καί νά καθορίσει τήν πορεία του. Καλεῖται νά κρατήσῃ σταθερό τόν στόχο καί τήν ἀναφορά του στό «ἐστῶτα», μένοντας ἀνέπαφος καί ψυχικά ἀλώβητος ἀπό τήν δύναμη καί ἔνταση τῶν «ρεόντων». Οὐσιαστικά, καλεῖται νά ἐστιάζῃ τήν προσοχή καί τήν προσήλωσή του στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντάς Τον σταθερή καί ἀσφαλῆ πυξίδα, προσπαθώντας νά παραβλέψῃ καί νά ὑπερβῆ τίς ὅποιες ἀνακατατάξεις καί ἀναταράξεις τῆς ἐγκόσμιας ζωῆς.

Ἔτσι καί στίς μέρες μας. Τά πράγματα ὀδεύουν συνεχῶς πρὸς μία ἀβέβαιη καί ἀνασφαλῆ κατεύθυνση. «Τά πάντα ρεῖ» κατά τό ἀρχαῖον. Ὅλα ἀλλάζουν καί δυστυχῶς ὄχι πρὸς τό καλύτερο. Οὔτε ἡ ὑπερφίαλη τεχνολογική ἀνάπτυξη, οὔτε ἡ ριψοκίνδυνη καί ἀνεξέλεγκτη χρῆση τῆς βιοτεχνολογίας, οὔτε ἡ ἀσύδοτη χρῆση τῶν μέσων κοινωνικῆς δικτύωσης, οὔτε ἡ χαλάρωση τῶν ἠθικῶν ἀναστολῶν, οὔτε ἡ πολυπολιτισμικότητα κατόρθωσαν τελικά νά δώσουν ἐλπίδες γιά ἀσφαλῆ καί καλύτερη πορεία τοῦ κόσμου. Μᾶλλον τό ἀντίθετο.

Μένει, λοιπόν, ὁ χριστιανός καί πολίτης τοῦ κόσμου τούτου νά θέσῃ στόχο, πυξίδα, ἄγκυρα, καταφυγή, δύναμη, ἐχέγγυο καί βάση τήν πηγὴ τῆς ζωῆς, τόν ποτέ διαψεύσαντα καί ἀθετήσαντα λόγον καί ὑπόσχεσιν, τόν δωρεοδότην Χριστόν. Ὡστε, κι ἂν ὅλα τριγύρω ἀλλάζουνε, ὅλα νά μένουν τά ἴδια μέσα μας, ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη μας ἀναλλοίωτη καί ἀμετακίνητη στόν μόνον ἀληθινὰ ἀγαπήσαντα καί σώσαντα ἡμᾶς, Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Ἄλλη διέξοδος δέν ὑπάρχει. Ὁ καιρός ἐγγύς. ❖

Ο ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΗΜΑΣ

Γέροντα Αίμιλιανού Σιμωνοπετρίτη

Θεός θέλει νά είμεθα στην καθημερινή μας ζωή τέτοιοι, ὥστε νά μᾶς ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι καί νά μᾶς νοιώθουν εὐχάριστους. Νά μπορούν νά ἐπικοινωνοῦν μαζί μας, νά ποῦν τή χαρά τους, τή λύπη τους, τά προβλήματά τους. Νά νοιώθουν ὅτι εἴμαστε καρδιές πού ζοῦμε κοντά ἢ μία στην ἄλλη καί μπορούμε νά βοηθοῦμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον.

Νά ἀνεχώμεθα, λοιπόν, τόν ἄλλον ὅπως εἶναι. Ὁ ἕνας θά μέ ὑβρίση; μάλιστα. Ὁ ἄλλος θά μέ ἐπαινέση; μάλιστα. Ὁ ἕνας θά μοῦ δώση μισό ποτήρι νερό; μάλιστα. Νά μήν μπερδεύμαστε στην ζωή τοῦ ἄλλου. Μόνον, ὅταν μᾶς ζητήσουν τήν ἀγάπη μας, νά τήν δώσωμε, ὅπως τήν δίνει ὁ Θεός “ἐπί δικαίους καί ἀδίκους”. Νά τηροῦμε “τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος”, ἤτοι τήν πίστη τήν ἀγία πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός. Αὐτά εἶναι ὁ προκείμενος ἀγώνας μας, τόν ὁποῖον ἀγαπάει ὁ Θεός... ❖

ὍΛΑ ΜΕΤΑΤΡΕΡΟΝΤΑΙ ΣΕ ΕΥΛΟΓΙΕΣ

Ἀρχιμ. Βασιλείου Γοντικάκη

Μέ τήν ὑπομονή καί τήν ἀγάπη δέχεται ὁ ἄνθρωπος τή
θεία ἐπίσκεψη. Ὅλα εἶναι εὐλογία: Ὅταν μᾶς χαρίζη
τήν υἰγεία, μᾶς τρέφει πνευματικά. Ὅταν ἐπιτρέπη δοκιμα-
σίες, μᾶς χαρίζει τά ἀνέλπιστα. Στό τέλος, πιά μεγάλη πα-
ράκληση καί ἀστείρευτη χαρά ἔρχεται ἀπό τίς δοκιμασίες.
Οὔτε χαιρεσαι μόνο στή χαρά, οὔτε στυγνάξεις στή θλίψη.
Ἀναπαύεσαι σέ Αὐτόν πού εἶναι Θεός ἐλέους, οἰκτιριμῶν καί
φιλανθρωπίας. Καταλήγεις σέ μία αἴτηση: Γενηθῆτω τό θε-
λήμά σου. Χωρίς Αὐτόν, τίποτε δέν ἔχει νόημα. Μέ τή χάρη
Του, ὅλα μετατρέπονται, πρό παντός τά ἐπώδυνα, σέ εὐλογι-
ες.

Ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε ἀπό τόν Θεό μέ μία ψυχή πού ξε-
περνᾷ τήν ἀξία ὅλου τοῦ κόσμου, καί μέ μία δίψα πού δέν σβή-
νει μέ ὅλες τίς χαρές καί τίς ἐπιτυχίες. Ὅλο τόν κόσμο νά τοῦ
δώσης, μένει ἀνικανοποίητος καί νηστικός. Στό ἐλάχιστο
θεϊκό χάρισμα βρίσκει τό πᾶν πού ἀκατάπαυστα ξεπερνιέται
καί πάει παραπέρα. Αὐτό τό ἐλάχιστο μέ τόν ἀτελεύτητο δυ-
ναμισμὸ δέν κατορθώνεται μέ ἰκανότητες καί προσπάθειες
ἀνθρώπινες. Εἶναι δῶρο τοῦ Ἐνός πού δίδεται ἐξαίφνης στόν
ἐλάχιστο καί ταπεινό πού μόνον ἀγαπᾷ, ὑπομένει καί ἐλπίζει,
ἀκόμα καί ὅταν ὅλα χάνονται. ❖

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Από τό Γεροντικό

Κάποτε ένας νεαρός επισκέφθηκε έναν έρημίτη. "Ήθελε νά μάθει καί νά ρωτήσῃ πολλά. Τόν ξάφνιασε, ὅμως, ἡ σιωπή τοῦ ἐρημίτη καί ἡ ἀπροθυμία του νά συνεχίσει τή φλύαρη συζήτηση.

Ὁ νεαρός ἐνοχλημένος τόν ρώτησε μᾶλλον πειρακτικά:

- Γέροντα, ἀλήθεια, τί ἔχετε μάθει ἀπό τή ζωή σας στά τόσα χρόνια σιωπῆς;

Ὁ γέροντας χωρίς νά δώσει ἀπάντηση, ἔριξε τόν κουβά στό παρακείμενο πηγάδι καί τόν ἀνέσυρε γεμάτο ὅσο πιά βίαια μπορούσε.

- Κοίταξε μέσα στό πηγάδι, εἶπε στό νεαρό, καί πές μου τί βλέπεις.

Ὁ νεαρός κοίταξε μέ προσοχή καί εἶπε:

- Δυστυχῶς δέν μπορῶ νά δῶ τίποτα!

"Υστερα ἀπό λίγα λεπτά σιωπῆς ὁ ἐρημίτης τοῦ ξανάπε:

- Ξανακοίταξε καί πές τώρα τί βλέπεις.

Ὁ νεαρός ἀπρόθυμα ξανακοίταξε ἀλλά ἐκστατικός εἶπε:

- Βλέπω τώρα τό πρόσωπό μου νά καθρεφτίζεται στό νερό σάν νά 'χω μπροστά μου τόν καθρέφτη τοῦ σπιτιοῦ μου!

Ὁ ἐρημίτης χωρίς νά σταματήσει τό κομποσκοῖνι τοῦ εἶπε:

- Εἶδες, ὅταν ἔριξα τόν κουβά στό πηγάδι γιά νά ἀντλήσω νερό, ἐκεῖνο θόλωσε. Τώρα πού

ἤρέμησε μπόρεσες νά δεῖς καλά τό πρόσωπό σου! Αὐτή εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς σιωπῆς: ὁ ἄνθρωπος βλέπει τόν ἑαυτό του!

Ὁ νεαρός, ἀφοῦ πῆρε ταπεινά τήν εὐχή τοῦ ἐρημίτη, ἐπέστρεψε στόν πολύβουο κόσμο τῆς καθημερινότητος σοβαρά προβληματισμένος. ❖

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ: ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΑΡΔΙΑΣ

π. Εὐέλθοντος Χαραλάμπους

Ελεημοσύνη, σάν προσφορά πρὸς τόν πλησίον, εἶναι, πρωτίστως, ὑπόθεση καρδίας. Ἕνας καλὸς λόγος στόν πονεμένο, ἓνα αισιόδοξο χαμόγελο στόν ἀπογοητευμένο, μία ἐπίσκεψη στόν μοναξιασμένο, μία συμβουλή στό ἀπροστάτευτο παιδί, ἓνα χέρι βοήθειας στόν ἀδύνατο, λίγα λεπτά ἐπίσκεψης στόν κατάκοιτο εἶναι κάτι πού καί ὁ πῖο φτωχὸς μπορεῖ νά τό προσφέρει. Καί ὁ Θεὸς τό δέχεται καί τό ἀμείβει. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Ἱεροδιακόνου Ραφαήλ Μισιαούλη

Γ τις 18 Ὀκτωβρίου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει καί τιμᾷ τόν Ἀπόστολο Λουκᾶ. Ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Λουκᾶς καταγόταν ἀπό τήν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας. Δέν ἦταν ἀπό τή χορεία τῶν Δώδεκα μαθητῶν ἀλλά τῶν Ἑβδομήκοντα.

Στό ἐπάγγελμα ἦταν ἰατρός, ἀλλά γνώριζε πολύ καλά τή ζωγραφική τέχνη. Μέχρι τή νεανική του ἡλικία πίστευε στήν εἰδωλολατρική θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τήν ὁποία διδάχθηκε ἀπό τούς γονεῖς του. Κατεῖχε τήν ἐβραϊκή, τήν συριακή καί τήν ἑλληνική γλώσσα καί ἀπό τά ἔργα του φαίνεται ὅτι εἶχε ἀξιόλογη φιλοσοφική καί φιλολογική κατάρτιση. Κατηχήθηκε στήν Ὁρθόδοξη πίστη καί βαπτίσθηκε ἀπό τόν Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν Παῦλο, τόν ὁποῖο συνόδευσε σέ πολλές ἀπό τίς περιοδεῖες του. Ὑπῆρξε ὄχι μόνο ὁ ἀπλός συνοδός καί προσωπικός ἰατρός τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀλλά σημαντικός παράγοντας πού συνέβαλε ἐνεργά καί ἐπέδρασε ἀποφασιστικά καί μέ ἰδιάζοντα εὐεργετικό τρόπο στήν ἐπιτυχία τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος σέ ὁλόκληρο τόν ἐθνικό κόσμο. Ὁ λόγος, διότι ὁ Λουκᾶς χάρη στό ἰατρικό του ἐπάγγελμα εἶχε προσωπικές γνωριμίες,

οί όποίες συνέβαλλαν στην πιό εύκολη και πειστική διάδοση του εύαγγελικού κηρύγματος ανάμεσα σε όλα τά κοινωνικά στρώματα του λαού.

Συνέγραψε τό τρίτο κατά σειρά Εύαγγέλιο και τό 5ο ιστορικό βιβλίο της Καινής Διαθήκης, τίς Πράξεις τών Αποστόλων, στο όποιο διηγείται την δράση και τό έργο τών Αποστόλων για τή διάδοση του Χριστιανισμού.

Σύμφωνα μέ την παράδοση, ό Εύαγγελιστής ήταν ό πρώτος που ζωγράφισε τρεις εικόνες της Θεοτόκου, την όποία παριστάνει νά κρατάει στην άγκαλιά της τό Χριστό. Η παράδοση άκόμη λέει ότι τίς έδειξε και τίς τρεις εικόνες στην Θεοτόκο, ή όποία μόλις τίς είδε τίς εύλόγησε. Από τίς τρεις εικόνες ή μία είναι στή Μονή του Μεγάλου Σπηλαιου, ή άλλη στην πόλη Βιλίνα της Ρωσίας και ή άλλη στή Μονή Κύκκου στην Κύπρο.

Λέγεται ότι ό Λουκάς μετά τον μαρτυρικό θάνατο του Αποστόλου Παύλου κήρυξε τό Εύαγγέλιο στην Δαλματία, Ίταλία, Γαλλία, και στην Ελλάδα μέ έπίκεντρο την Θήβα, όπου εκεί γκρέμισε τούς ναούς τών ειδώλων και ανήγειρε χριστιανικούς ναούς.

Σύμφωνα μέ τον Συναξαριστή, ό Απόστολος έκοιμήθη σε ηλικία 80 ετών ειρηνικά στην Θήβα, όπου και έτάφη, περίπου τό 80 μ.Χ. Στόν τόπο όπου έτάφη τό σώμα του, θέλοντας ό Θεός νά δείξει την εύγνωμοσύνη του προς τον άκάματο έργάτη του Εύαγγελίου, έσταξε κολλύρια πάνω του μνήματος, σύμβολο της έπιστήμης του. ❖

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΣΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Αποσπάσματα)

Είδα τόν καπετάνιο νά γελᾶ
Μέ τήν πίπα του στό στόμα νά καπνίζει
Ἐνῶ τό καράβι του βούλιαζε.

Κυλλαβίζουμε καί τά χρόνια περνοῦν
Κι ἐμεῖς μαθητές ἀνεπίδεκτοι μαθήσεως
Δέν μποροῦμε νά πᾶμε στήν ἄλλη σελίδα.

Ἄν σᾶς ἀπογυμνῶνῶ
Εἶναι γιατί μέσα στήν ψυχή μου ὑπερεκχειλίζει ἡ ἀγάπη
Ἄν σᾶς ἀπογυμνῶνῶ
Εἶναι γιά ν' ἀποζητήσετε τή λαμπρή στολή,
Γιά τή μεγάλη γιορτή πού πλησιάζει.

